Rama IX Art Museum Foundation

POLITICAL MONSTERS

BY SOMSAK RAKSUWAN

Rama IX Art Museum Foundation

POLITICAL MONSTERS

BY SOMSAK RAKSUWAN

Rama IX Art Museum Foundation

17 ธันวาคม 2550 - 3 มกราคม 2551
ณ หอศิลป์จามจุรี

2 กุมภาพันธ์ - 30 มีนาคม 2551
ณ หอศิลปนครหาดใหญ่ เฉลิมพระเกียรติฯ

3 เมษายน - 23 พฤษภาคม 2551
ณ หอศิลปมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

สังคมทุกสังคม จะประกอบไปด้วยคนดีและคนไม่ดี สังคมนักการเมืองก็เหมือนกัน เราจะยอยกย่องให้เกียรติ สรรเสริญ และปรบมือให้กับ ฯพณฯ รัฐบุรุษ ที่ได้ทำงานให้แก่บ้านเมือง ซึ่งท่านได้เสียสละกำลังใจ กำลังกาย มันสมอง และความสุขส่วนตัวเพื่อประโยชน์สุขแก่ประชาชน และพัฒนาประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรืองสืบไป
แต่นักการเมืองที่กังฉิน ฉ้อราษฎร์บังหลวง เข้ามาแสวงหาผลประโยชน์แก่ตนเองและพวกพ้อง กินบ้านโกงเมือง เราขอประณามท่านเหล่านี้ว่าเป็น **ยักษ์การเมือง**

“เมื่อสมศักดิ์ รักษ์สุวรรณ ลงทุนลดตัวเป็นยักษ์การเมือง”

พิษณุ ศุภ.

ผมอยู่ในวงการศิลปะ และสอนศิลปะมาเกือบ 40 ปี ได้มองเห็นคนทำงานศิลปะในหลายๆ จำพวก พวกหนึ่งอยู่ในระเบียบวินัย เดินทางไปในครรลองที่เป็นไปเช่นมนุษย์ผู้คนธรรมดา อีกพวกหนึ่งโลดโผนแหกกฎเกณฑ์ ไม่อยู่ในกฎระเบียบ ต่างไปจากผู้คนทั่วไป

แม้ว่าพวกแรกจะสอนง่ายเชื่อฟัง และพวกที่สองจะทำให้ปวดหัวเพราะชอบถกเถียง หัวดื้อ แต่ทั้งหมดก็คือคนทำงานศิลปะที่น่ารัก เป็นคนสร้างสรรค์ที่มีเจตนามอบสิ่งดีๆ ให้กับมวลมนุษย์

หลายครั้งเรานึกชอบพวกที่ทำอะไรแหกกฎแหกเกณฑ์ด้วยซ้ำ มันทำให้โลกมีสีสันและมันทำให้สังคมสั่นสะเทือน มีแรงกระเพื่อม ไม่นิ่งเป็นน้ำเน่าในสระ

ปัญหาที่ว่าศิลปินมักทำตัวไม่เหมือนชาวบ้านนั้น เกิดมาตั้งแต่โลกนี้มีศิลปินแล้ว ผมเคยนึกในใจเล่นๆ ว่าจะให้ศิลปินเหมือนนักการธนาคาร นักธุรกิจ นักกฎหมาย หรือนักการเมืองดีไหม แต่งตัวใส่สูทผูกไท ผมสั้น สวมรองเท้าหนัง ถ้าเป็นอย่างนั้นก็จะไม่มีศิลปิน เพราะศิลปินไม่ใช่คนต่างๆ เหล่านั้น ศิลปินจึงเป็นเช่นศิลปิน

เรื่องศิลปินไว้ผมยาวเป็นตัวอย่างหนึ่งที่มีคนรำคาญ จับเป็นประเด็นไปถาม**ศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี** ว่า ทำไมลูกศิษย์อาจารย์ถึงต้องไว้ผมยาว

ท่านอาจารย์ตอบให้คิดว่า “อย่าไปดูที่ผมเลย จะยาวจะสั้นไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่สิ่งที่อยู่ใต้เส้นผมนั่นต่างหาก”

ผมมาลองนั่งคิดดูว่าศิลปินที่มีชื่อของโลก มีใครบ้างที่ไม่แหกกฎเกณฑ์ ไม่ทำในสิ่งที่ผิดแผกต่างไปจากคนธรรมดา ปรากฏว่าไม่มี ไล่มาตั้งแต่ เลียวโอนาโด ดาวินชี, ไมเคิลแองเจโล, ราฟาเอล, เร็มบรานด์, โกยา, แองเกรอะส์, โคโรท์, เดอลาครัวส์, มีลเลต์, มาเนต์, โมเนต์, เซซานน์, เซอร่าต์, โกแกง, ฟานโกะ, ทูลูสโลเทร็ค, โรแดง, คานดินสกี้, มาตีสส์, ปิกัสโซ, ดาลี, ดูชอมพ์, มองเดรียน, พอลล็อค, วอร์ฮอล, เบคอน, วาซาร์ลี่, โดนัลด์ จัดด์, และคริสโต

คนเหล่านี้เป็นคนของโลกที่ไม่ธรรมดา และสร้างสรรค์งานศิลปะในแบบผิดปกติไม่ธรรมดามาแล้ว ทั้งนั้น ผมจึงย้อนกลับมาคิดอีกทีว่า หากศิลปินเหล่านี้สร้างงานศิลปะแบบธรรมดา เขาจะเป็นศิลปินของโลกได้ไหม และบางทีโลกนี้อาจจะไม่ได้จารึกชื่อศิลปินเหล่านี้ไว้เลยก็ได้ อาจจะมีเพียงชื่อของนักวิทยาศาสตร์ นักธุรกิจ ทนาย และนักการเมืองเท่านั้น

คนธรรมดาทั่วไปมักจะตั้งมาตรฐานไว้กับผู้คนสังคม หรือแม้แต่การเมืองว่าส่วนที่ดีมักจะต้องอยู่ในกฎเกณฑ์อย่างนั้นอย่างนี้ ศิลปินจึงมักจะทำให้ผู้คนขัดใจอยู่เสมอที่ทำอะไรไม่อยู่ในบรรทัดฐานที่กำหนดไว้เสียที และกว่าที่คนจะเข้าใจได้บางทีก็ผ่านไปนานนับสิบปี หรือไม่ก็อาจจะถึง 50 ปีก็มี หลายครั้งที่ศิลปินต้องรับผลกรรมจากการไม่รับรู้ของผู้คนก็มีมาแล้ว หากศิลปินไม่แข็งแกร่งพอ ก็มักจะเป็นเหยื่อของคนโง่ (จำนวนมาก) ที่จ้องทำลายด้วยคิดว่าตนเองอยู่บนความถูกต้องและอยู่เหนือคนอื่นๆ

ทุกวันนี้สังคมศิลปะของเราก้าวเดินมาบนเส้นทางที่ยาวไกลพอสมควร ศิลปะจึงมักจะต้องเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับสังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะศิลปินทุกคนอยู่กับสังคม อาศัยสังคมนี้เป็นที่กินอยู่หลับนอนและสืบพันธุ์ ทุกคนย่อมเห็นความดีและความชั่วของบ้านที่อาศัยอยู่ คนทั่วไปอาจเพิกเฉยทำเป็นไม่เห็นได้ แต่ศิลปินนั้นอดไม่ได้ที่จะพูดหรือวิพากษ์ทั้งส่วนดีและไม่ดีของสังคม แต่เบื้องลึกก็คือเจตนาที่ดีที่อยากให้สังคมนั้นไม่เสื่อมทรามตกต่ำลงไปกว่าที่เป็นอยู่

Rama IX Art Museum Foundation

หากศิลปินไม่สะเทือนใจจากสิ่งที่พบเห็นแล้วสร้างสรรค์ออกมา เขาไม่ใช่ศิลปิน

แต่ผู้คนในบ้านเราส่วนใหญ่มักไม่ชอบการวิจารณ์กันตรงๆ สังคมไทยเป็นสังคมซุบซิบ สังคมข่าวลือ หากใครออกมายืนวิจารณ์กลางฝน ก็มักจะเปียกฝนและกลายเป็นไข้หวัดนกไป

ถึงขนาดมีกฎข้อห้ามที่สั่งสอนกันมาว่าสังคมนี้ห้ามวิจารณ์อะไรบ้าง หนึ่ง สอง สาม เลยทำให้ไม่มีใครกล้าแตะต้อง ปล่อยให้สิ่งนั้นเน่าเหม็นไป วิญญูชนได้แต่นั่งมองด้วยความสังเวชใจ

แต่การที่มีกฎเหล็กของสังคมวัฒนธรรมมาขวางไว้อย่างนี้ บางทีก็คิดว่าเป็นส่วนดีอยู่เหมือนกัน ที่กลายเป็นโจทย์ยากๆ ที่ศิลปินต้องเก็บไปคิด ไปใช้สติปัญญาไตร่ตรองว่าจะต่อกรให้ทันกับนักศีลธรรมจรรยาอย่างไร และทำให้คิดได้ว่าศิลปะนั้นต้องใช้ปัญญา ศิลปินจึงฉลาด และศิลปินโง่ไม่ได้

เรื่องของพุทธศาสนาเป็นเรื่องหนึ่งที่กำลังเป็นข่าวครึกโครม เกี่ยวข้องกับศิลปินและพระสงฆ์ ศิลปินตัวเล็กๆ ที่พยายามบอกความจริงของสังคมสงฆ์ที่ฟอนเฟะกลับต้องถูกกดดัน ถูกประณามจากกลุ่มสงฆ์ที่คิดว่าคนศีรษะโล้นห่มผ้าสีเหลืองทุกคนคือตัวแทนความบริสุทธิ์ของพระพุทธศาสนา สิ่งที่น่าวิตกกังวลอย่างที่สุดก็คือ กลุ่มสงฆ์กำลังยึดมั่น ยึดครองพุทธศาสนาไว้เป็นของตน และกำลังผลักดันพุทธบริษัท 4 โดยเฉพาะอุบาสก อุบาสิกาให้ออกไปจากพุทธศาสนา

เราก็หวังแต่เพียงว่า ศิลปินในฐานะประชาชนจะยังคงไม่เลิกเป็นห่วงและเลิกศรัทธาในศาสนาไปเสียก่อน ศิลปินจะต้องใช้ปัญญาในการสร้างสรรค์ศิลปะให้ลึกซึ้งแยบคายยิ่งขึ้น เพื่อไม่ให้คนที่มีจิตใจหยาบๆ เข้าใจผิดมาประณามเราได้

กรณีของคุณฉี หรือคุณสมศักดิ์ รักษ์สุวรรณ นี่ก็เช่นกัน ที่ครั้งหนึ่งเขาเคยกระทบกระทั่งกับสังคม หรือกลุ่มคนบางกลุ่มมาแล้ว จนตกเป็นข่าวฉาวโฉ่ที่สรุปไม่ได้ว่าใครถูกใครผิด

เรื่องราวของ**ยักษ์กับหญิงสาวคาวโลกีย์** รุนแรงถึงขนาดที่ต้องปลดรูปเขียนออกจากห้องนิทรรศการ การเปราะบางในทางจิตวิญญาณและความอ่อนไหวทางอารมณ์ของสังคมไทยอย่างนี้ มีให้เห็นเสมอตามหน้าสื่อโทรทัศน์และหนังสือพิมพ์ เกิดขึ้นเหมือนระเบิดปรมาณูแล้วก็เงียบหายไปคล้ายกับไม่เคยเกิดขึ้นเลยบนสังคมนี้

บางครั้งทำให้เห็นราวกับว่าคนไทยนั้นช่างเต็มไปด้วยศีลธรรม คุณธรรม อ่อนไหวกับจรรยาบรรณ มีเมตตากรุณา อยู่ในโอวาทของคำสอนในพุทธศาสนา แต่บางครั้งเรากลับได้เห็นความไร้ศีลธรรมของผู้คน ความโหดร้าย กลับกลอกหลอกลวง ไร้ความเมตตากรุณา เมืองพุทธก็ยังมีการเข่นฆ่ากัน ฆ่าข่มขืน ฆ่ายิงทิ้ง เพื่อนบ้าน ฆ่าตัดตอนคดียาเสพติด และแม้แต่กลางถนนราชดำเนิน ก็ยังเกิดสงครามรบราฆ่าฟันกันได้หลายครั้ง

คุณสมศักดิ์ อาจพลาดพลั้งไปเหมือนกับคนธรรมดาๆ ที่คิดว่ายักษ์คือยักษ์ หรือยักษ์คือฝ่ายอสูรฝ่ายอธรรม ไม่เคยคิดว่ายักษ์บางตนมีฤทธิ์เดช มีพระคุณถึงขั้นเป็นครูใหญ่ หรือครูใหญ่ในด้านนาฏศิลป์ การใช้ยักษ์ให้เป็นฝ่ายอสูรจึงไม่ใช่การใช้สัญลักษณ์ที่ตรงไปตรงมาสำหรับคนธรรมดาทั่วไป ยักษ์กลายเป็นฝ่ายดี เป็นครู การใช้ยักษ์เป็นสัญลักษณ์ของคุณสมศักดิ์อ่อนแรงลงด้วยอานุภาพของ**ไมยราพ** ทำให้เกิดความสับสนว่าแท้จริงนั้นยักษ์อยู่ฝ่ายไหน และทำไมยักษ์จึงไปเป็นครูของนาฏศิลป์ได้ ชาวบ้านอย่างเราไม่รู้และไม่อาจเข้าใจได้

สุดท้ายศิลปินคงไม่อาจไปสู้รบกับความเชื่อที่อยู่ยงคงกะพันของกลุ่มคนที่นับถือศรัทธาในเรื่องเฉพาะอย่างนี้ได้ ทั้งๆ ที่ศิลปินคิดง่ายๆ แต่เพียงว่ายักษ์ ก็คือยักษ์ อสูรต้องอยู่กับเรื่องของโลกีย์

แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนั้น มีผลสืบเนื่องว่าศิลปินจำเป็นต้องปรับปรุงและพัฒนาโดยการใช้สติปัญญา ให้แยบคายขึ้น เพื่อให้หลักการของยักษ์ที่เป็น Concept หลักของศิลปินยังคงยืนยงอยู่เพื่อให้คนดูได้เข้าใจในตัวตนของเขาแจ่มชัดขึ้น ไม่ให้เกิดความเข้าใจผิดว่า เขากลายเป็นศิลปินที่ไปลบหลู่ความเคารพเชื่อถือที่คนอื่นมีซึ่งกลับกลายเป็นคนละเรื่องกับที่ตั้งใจไว้

ในที่สุด คุณสมศักดิ์ก็เลยต้องลงทุนเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ด้วยการแปลงกายให้ตนเองกลายเป็นยักษ์ไปเสียเลย อสูร คนชั่ว อธรรม คือตัวกูเอง สะใจดีไหม

ผลงานจิตรกรรมของสมศักดิ์ในชุดต่อมาจึงปรากฏรูปกายหน้าตาของเขาเป็นยักษ์มีเขี้ยว ดวงตาเถลือกถลน คลุกเคล้าโลมเลียกับสาวสวย ดูคล้ายกับ Beauty and the Beast หรือประเภท**มนต์รักอสูร** เป็นผลงานในชุด **"นางฟ้ากับยักษ์วิกลจริต"** จัดแสดงไปเมื่อต้นปี 2548 ที่หอศิลป์คณะจิตรกรรมฯ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ผลงานชุดนี้แม้จะไม่ฮือฮาโครมครามเท่ากับชุด **"อย่าเห็นยักษ์เป็นดอกบัว"** แต่ก็สร้างความประทับใจให้กับคนดู ในส่วนที่คนดูชอบดูสาวสวยเซ็กซี่ที่อยู่ในภาพ และเมินที่จะมองยักษ์หน้าตาเป็นศิลปินน่าเกลียดน่าชัง โดยเฉพาะเป็นใบหน้าของคุณสมศักดิ์เอง

ถามว่างานชุดนี้ให้อะไรกับคนดู ก็ต้องตอบว่าศิลปะไม่ว่าจะอยู่บนสวรรค์หรือในนรก หากเป็นศิลปะแล้วย่อมปลุกสำนึกของคนให้ไปสู่ความดีงามได้ในที่สุด รูปสาวสวยกับอสูรนี้มีใครไม่เคยเห็นในจอโทรทัศน์หรือในคลับในผับในบาร์บ้าง ภาพเหล่านี้มีอยู่เกลื่อนเมือง มนุษย์ทุกคนหากไม่มีสติปัญญาก็มักจะไหลลงสู่ที่ต่ำทุกคนไม่มีเว้น ตัณหากามารมณ์เป็นเรื่องของมนุษย์หากไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจก็จะไม่ต่างอะไรกับสัตว์เดรัจฉาน

หากได้ศึกษาลึกเข้าไปในความเป็นคนแล้ว ในตัวของเรานั้นมีทั้งฝ่ายธรรมะและอธรรมปนเปกันอยู่ เราเห็นอสูรสมศักดิ์ทำท่าคลอเคลียหื่นกามอยู่กับหญิงสาวทั้งๆ ที่บทบาทที่แท้จริงเขาเป็น Family man รักลูกรักเมียอย่างหาตัวจับได้ยาก นั่นแสดงว่าหากคนเราขาดสติ ขาดปัญญา ตัวตนที่เลวร้ายก็จะผุดขึ้นมา สมศักดิ์เองเป็นผู้เสียสละ ยอมลงทุนให้ตัวเองเป็นยักษ์

ถ้าได้เรียนรู้ให้ลึกซึ้งถึงตำนานของสวรรค์แล้ว เราก็จะรู้ว่าแต่เดิมนั้นพวกยักษ์หรืออสูรก็เป็นเทพหรือเทวดาที่อยู่บนสวรรค์ชั้นเดียวกัน แต่พวกเทวดาหน้าหล่อนี่แหละ หลอกล่อให้พวกยักษ์ดื่มเหล้า เพราะบนสวรรค์ชั้นที่มีพระอินทร์เป็นราชาอยู่ โปรดการดื่มเมรัยกันทั้งสวรรค์อยู่แล้ว และเมื่อพวกยักษ์สวาปามเหล้าเข้าไปเต็มคราบก็เมามายสิ้นสติ พวกเทวดาก็เลยช่วยกันถีบยักษ์ให้ตกลงจากสวรรค์มากองกันอยู่ใต้บาดาล ขึ้นไปอยู่บนสวรรค์ไม่ได้จนบัดนี้

นี่แหละคือตำนานที่ทำให้เทวดากับยักษ์ต้องต่อสู้กันไม่มีที่สิ้นสุด ยักษ์เสียอีกหัวอ่อน เชื่อคนง่าย จึงมักจะโดนเทวดาหน้าหวานหลอกให้ทำโน่นทำนี่อยู่เป็นประจำ เหตุการณ์ครั้งนั้นเป็นที่เจ็บแค้นกับยักษ์มาก จึงได้ปฏิญาณตนไว้ว่า ต่อไปนี้จะเลิกดื่มเหล้า เพราะเหล้าทำให้ขับรถตกสวรรค์ จึงเรียกตัวเองอีกชื่อหนึ่งว่า **อสูร** หรือ **อสุรา** คือพวกไม่ดื่ม (เหล้า)

ยักษ์ที่อยู่ในร่างของคุณสมศักดิ์ก็คือพวกอสูรนี่แหละ ต้องตกอยู่ในอบายภูมิก็เพราะโดนหลอกล่อจากภาพลวงตาจากเทพธิดาทั้งหลาย

มาในปี พ.ศ. 2550 นี้ คุณสมศักดิ์ยังคงยอมสละตนลงทุนเป็นยักษ์อีกครั้ง แต่สถานการณ์เปลี่ยนไปเล่นกับ**กามตัณหา**มาแล้ว คราวนี้มาเล่นกับ**โลภะและโมหะ**กันบ้าง ยักษ์ตนนี้ไม่เคยหยุดความลุ่มหลงอยากได้ใคร่เป็น ถัดจากเรื่องกามก็เดินเข้าสู่ความโลภโมโทสันในผลงานจิตรกรรมชุด **"ยักษ์การเมือง"** จึงพ้องเสียงกับ **"นักการเมือง"** เข้าอย่างจงใจ

"ยักษ์การเมือง" เป็นผลงานที่อยู่ในช่วงของการเมืองระบอบทักษิณล่มสลาย เกิดสึนามิขึ้นกับบ้านเมืองของเรา ทุกคนโดนพิษภัยจากคลื่นยักษ์ พากันรักตัวกลัวตาย เอาชีวิตรอดกันต่างๆ นานา ดูได้จากช่องว่างทางการเมืองหลังจากมีการปฏิวัติรัฐประหารที่ผ่านมา จับตาดูได้จากนักการเมืองที่มีอาการง่อยเปลี้ยเสียขา พากันพิกลพิการกันสิ้น พอได้สติใกล้จะเลือกตั้งใกล้จะได้สูดออกซิเจนประชาธิปไตยก็เริ่มสำลักกันวงจรอุบาทว์ น้ำเน่ายิ่งกว่าเดิมเป็นร้อยเท่าโชยกลิ่นเข้ามา อาการต่างๆ เหล่านี้แม้ประชาชนธรรมดาก็ยังทนไม่ได้ นับประสาอะไรกับศิลปินที่มีสัญชาตญาณที่ไวต่อความรู้สึกมากกว่า จะอดรนทนได้

ศิลปินสมศักดิ์ ยักษ์ตัวเดิมก็เริ่มแผลงฤทธิ์ฟื้นตัวขึ้นมาแสดงอาการต่างๆ นานา ซึ่งล้วนแล้วแต่ได้ปลุกผีการเมืองที่เคยมีตายไปแล้วให้กลับคืนมา ล้อเลียนเสียดสีนักการเมืองอย่างไม่มีดี และแม้ว่าจะดูเป็นการไม่ได้ใช้ชั้นเชิงอะไรซับซ้อนมากไปกว่าเจตนาว่ากล่าวกันอย่างตรงไปตรงมา นั่นกลับแสดงให้เห็นว่าเป็นการพูดจาแบบเกินจะอดกลั้นได้แล้ว หรือกับนักการเมืองบางทีก็อาจจะต้องเก็บมารยาทหรือสมบัติผู้ดีไว้ใต้ลิ้นชักพูดกันตรงแบบไม่ใช้สติปัญญาอะไรมากนัก

ผลงาน "ยักษ์การเมือง" จึงดูเหมาะสมกับ "นักการเมือง" และคุณสมศักดิ์ที่เป็นคนตรงไปตรงมาเสียจริงๆ

Rama IX Art Museum Foundation

ผลงานที่ชื่อ "ยักษ์ผู้ทรงเกียรติกับประชาธิปไตยปีกผีเสื้อ" ปกติประชาธิปไตยน่าจะมีเสรีภาพอิสรภาพจากปีกของนกพิราบ แต่นี่เป็นปีก**ผีเสื้อ**ที่บอบบาง อาจจะไม่ต้องอาศัยยักษ์ด้วยซ้ำ เพียงมนุษย์ใจร้ายธรรมดาก็สามารถทำลายปีกประชาธิปไตยได้

ภาพ "ดอกไม้ปลายปืน" ดูจะเป็นอารมณ์ขันแบบสังเวชใจสุดๆ ที่ทหารหาญ**ใช้ปืนดอกไม้**มาปล้นอิสรภาพจากยักษ์ขี้เล่นไป ใครๆ ก็ขึ่นขมการทำลายประชาธิปไตยในวันแรกๆ

"ยักษ์ 500" ยักษ์รูปหล่อใส่สูทหรู มีพรรคพวกเป็นสัตว์ตระกูลไดโนเสาร์คลานอยู่ยั้วเยี้ย ดูจะเป็นพวกเดียวกันกับสัตว์ 500 จำพวก

ภาพ "โอว...สุวรรณภูมิ" เป็นภาพยักษ์สมศักดิ์ยืนคร่อมอยู่บนสนามบินนานาชาติสุวรรณภูมิ ณ ไทยแลนด์ ท่าท่าเหมือนกำลังจะกลืนกินสนามบินอันทรหา และข้างๆ บนหลังคาก็มีนกแร้งที่คอยโอกาสรอจกกินทิ้งกินอยู่ รอเวลาอันควร

ภาพ "อีแร้งยักษ์ทำเนียบรัฐบาล" ดูจะเป็นภาพที่โจ่งแจ้งที่สุดที่เจ้ายักษ์ตนนี้นั่งอยู่ในท่าเอกเขนกเหนือทำเนียบ รอที่จะกลืนกินอยู่ หรือรอที่จะเป็นรัฐมนตรีอยู่

และศิลปินก็ไม่วายที่จะวิพากษ์วิจารณ์ถึงรัฐบาลชั่วคราวที่นั่งอยู่บนพาหนะสำคัญคือเต่า คนขี่เต่าคือหัวหน้ารัฐบาลผู้ทรงศีล กำลังขับขี่เต่าอยู่บนทางด่วน ภาพนี้ชื่อ "ยักษ์ผู้ทรงศีล" ดูน่าขำอยู่เหมือนกันที่คนรับอาสามาทำงานให้บ้านเมืองแทนที่จะขี่เบนซ์หรือขี่จรวดแต่กลับไปขี่เต่า

ผลงานจิตรกรรมในชุด "ยักษ์การเมือง" ของ **สมศักดิ์ รักษ์สุวรรณ** ในครั้งนี้มีจำนวน 15 ชิ้น เป็นชิ้นขนาดใหญ่ที่บรรจงสร้างขึ้นมาด้วยเทคนิคการเขียนสีน้ำมันที่มีความช่ำของระดับเทพ (แม้ว่าจะเขียนยักษ์) เรียกว่าเขียนเนื้อเป็นเนื้อ ผิวเป็นผิว ยักษ์เป็นยักษ์เขียนด้วยสีบางๆ ขนิดทีเดียวได้ และทั้งหมดเป็นงานที่ยอมลงทุนสละชีวิตเพื่อเป็นนักการเมืองแบบไทยอย่างไม่ต้องมีความละอาย

ยังมีภาพที่ควรกล่าวถึงอยู่เกือบทุกภาพ ไม่ว่าจะเป็นภาพยักษ์การเมืองที่กำลังตะกละตะกรามกินอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย ยักษ์การเมืองในท่าทางน่าหมั่นไส้ขณะกำลังอยู่ในบทบาทนักการเมืองระดับอินเตอร์ที่มีอุปกรณ์การให้สัมภาษณ์อยู่เต็มหน้า ภาพยักษ์การเมืองที่กำลังเริงโลกีย์ซึ่งจิตรกรบอกว่านี่แหละเป็นยักษ์ต้นแบบจริงๆ ยักษ์ปากห้อยร้อยธนบัตร 120 บาท ไว้จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากนักการเมืองที่เรารู้จักคนนั้น

แม้แต่รูป "คดียุบยักษ์" อันบอกเรื่องราวของปรากฏการณ์การยุบพรรคระดับ**ยักษ์ใหญ่**ก็มีให้เห็น ดูอารมณ์ไม่ต่างไปจากทศกัณฑ์โดนศรพระรามใกล้จะสิ้นฤทธิ์ น่าสมเพช น่าสงสารและสะใจ และรูปที่น่ารักที่สุด ก็คือภาพ "เทวดาแปลงโฉม" เป็นรูปยักษ์สมศักดิ์แสยะยิ้มใบหน้าดูมีความสุข กำลังจะแปลงกาย แต่ในที่นี้คงให้คนดูเดาเอาเองว่า เทวดากำลังจะแปลงตัวเป็นยักษ์ในฤดูเลือกตั้งนี้ หรือว่ายักษ์กำลังจะกลับตัวเป็นเทวดากันแน่ ไม่รู้ ใช้สติปัญญาดูกันเอง

นิทรรศการ "ยักษ์การเมือง" ดูช่างเหมาะเหม็งกับช่วงฤดูกาลเลือกตั้ง **คุณสมศักดิ์ รักษ์สุวรรณ** คงไม่ได้ตั้งใจจะประณามนักการเมืองไปเสียทุกคน เพราะเรายังเชื่อมั่นในหลักการที่ว่าในตะข้องปลาเน่าย่อมมีปลาดีๆ อยู่บ้าง ศิลปินทำเรื่องเหล่านี้ขึ้นมาโดยยอมลงทุนแปลงกายเป็นนักการเมือง (เลวๆ) ก็น่าจะเป็นการลงทุนที่คุ้มค่า พอที่จะเป็นอนุสติแก่นักการเมืองได้มองเห็นเป็นมุมสะท้อนว่าชาวบ้านที่มองผ่านสายตาศิลปินว่าเขาคิดอย่างไรกับตนเอง ซึ่งหากได้มองเห็นสัจธรรมตรงนี้แล้ว สักวันหนึ่ง 10 ปี 50 ปี หรือ 100 ปี การเมืองไทยอาจจะปลอดมลพิษได้มากกว่านี้ แม้แต่ชาวบ้านประชาชนคนธรรมดาได้มาเห็นภาพยักษ์การเมืองของคุณสมศักดิ์แล้ว ก็จะเกิดทางเลือกใหม่ว่าเขาควรจะเลือกนักการเมืองแบบไหนให้เข้าไปสู่สภาอันทรงเกียรติได้

แต่ส่วนที่ว่านักการเมืองหรือยักษ์การเมืองจะเกิดอาการจงเกลียดจงชังศิลปินสมศักดิ์ รักษ์สุวรรณ ก็มีทางเลือกอยู่สองทางคือ

หนึ่ง จัดการกับศิลปินด้วยวิถีของยักษ์การเมือง

สอง เปลี่ยนพฤติกรรมจากยักษ์การเมืองให้เป็นนักการเมืองเสีย

ส่วนตัวผมคนเขียนบทความนี้ ผมไม่เกี่ยวกับใครทั้งสิ้น ผมกลัวครับ

"When Somsak Raksuwan Becomes Political Monster"

Pishnu Sup.

I have been in art society and teaching art for almost 40 years. I have seen many types of artists. Some of them are follow the convention as other human beings, while others break the rules.

Although the first type is easy to teach since they listen and the latter one can make me headache since they like to argue, all of them are adorable. The create art with a good intention for others.

There are many times that we like those who break the rules since they color the world and create the impact to the society.

The problem is that artist tends to act different from others. I used to think to myself that would it be better if I make the artist act like the bank officer, business man, lawyer or politician. I would force them to cut the hair short, wear suite with a tie and leather shoes. If it's possible, there will be no artist because the artist is different from such people. The artist, hence, is the artist in this way.

The fact that artist tends to leave the hair long make an issue. There was someone asking Professor Silpa Bhirasri why his students had to leave their hair long.

The Professor answer with wisdom: "Please don't look at their hair. The length of the hair is not important. The important thing is under that long hair."

I think about the world's artists such as Leonardo De Vinci, Michael Angelo, Raphael, Rembrandt, Goya, Angres, Korot, Delacroix, Millet, Manet, Monet, Zezanne, Cherrat, Gauguin, Van Gogh, Toulouse-Lautrec, Rodin, Kandinski, Mathys, Dali, DuChamp, Mondrian, Pollock, Worhol, Bacon, Vasarely, Donald Judd and Cristo: how many of them do not break the rules or act different from other people. I realize that there is none.

These world's artists are not ordinary. They create artwork in and abnormal approach. I think again that if these artist creat ordinary artwork, would they become the world's artists? Perhaps their name would not be recognized. There might only be the names of scientists, business men, lawyers and politician entitled.

Ordinary people tend to set standard for others, society or politic. Artist, therefore, challenges such standard. They cannot conform to the standard. For some artists, it takes 10 years to understand this, while others take 50 years. There are many times that the artists have to bear the consequence from the ignorance of the people. If the artists is not strong enough, they become a prey of (many) stupid people that want to destroy them by thinking that they would live the life on correct principle and above others.

Nowadays, art has been developped quite a lot. It is connected to the society because every artist lives in the society. The artist sees the good and the bad things of their house. Others can ignore such truth but the artist stop criticizing the society. However, it is a good intention since they wish the society would not be worse than this.

If the artist creates the artwork without feeling is not the artist.

However, Thai people do not like direct criticizing. Our society is a society of gossip. If there's someone standing up and criticizing, they will not get anything in return.

There is a rule teaching from generation to generation on what we could not criticize. Therefore, no one feel like expressing their opinion and accept it as the way it is.

Nevertheless, having such cultural principle is also beneficial since it becomes the puzzle that the artist has to analyze and comtemplate. This proves that art requires wisdom. Artist is then not stupid and cannot be stupid.

The issue on Buddhist monk and artist is also in a great attention at the moment. The artist who tries to present the truth of the society has to face a lot of pressure from the monks who think that they represent the purity of the Buddhism. What is really worrying is that the monks are holding onto the Buddhism too much and forcing the people leaving the Buddhism.

We can only hope that the artist as another person in the society still holds onto their belief and do not lose faith in the Buddhism. Artist must use wisdom while creating artwork to prevent the criticism from such insensitive people.

Khun Chee or Somsak Raksuwan also faced this kind of experience. Once he was criticized by the society without resolution: who was right or who was wrong.

The painting of Monster and the Woman was so controversial that it was removed from the exhibition room. The fragility of the soul and sensitivity of Thai society had always been displayed on the newspaper. It was like a nuclear blasting then it became nothing.

Sometimes we think that Thai people hold onto the morality and are sensitive to the ethics. They are kind and follow the Buddha's teaching. However, sometimes, we see immorality and cruelty of people such as killing other and fighting against each other all the time.

Somsak might make mistake just like other people. He thinks that Yaksa is Yaksa or Yaksa represents a bad side. He forgets that a certain Yaksa is also honorable that is praised to be the master of Thai dancing. The fact that Somsak uses Maiyarab creates confusion among people since we do not know which side of the Yaksa is and why Yaksa becomes the master of Thai dancing.

The artist might not be able to fight against such belief of a group of people. Actually, he only thinks in a simple way: Yaksa is Yaksa and the monster is belonged to its place.

However, that incident had a consequence that made the artist improve their work by simplifying their thoughts in order to make the principles relating to Yaksa in line with the artist's main concept that would make the viewer understand the point better. This would avoid the misunderstanding that he mortifies others' belief.

Eventually, Somsak takes a risk by making he become Yaksa. I am a Monster or a bad person. Is that satisfying?

Somsak's following artworks then presented himself in the face of Yaksa with canines, horrific

Rama IX Art Museum Foundation

eyes along with beautiful lady that looked like Beauty and the Beast. It was an artwork from "Angel and Monster" that was exhibited in PSG, 2005.

This set of artworks was not as controversial as the "Don't Mistake Yaksa for Lotus." However, it left a good impression on the viewers who liked looking at beautiful lady and overlooked Yaksa with the artist's face.

What did the viewers get from this set of artworks? I would say that art, no matter it was the portrait of heaven or sky, must be able to bring people back to morality. Everybody has seen this picture of beautiful lady and monster everywhere. If we do not have wisdom, our soul would lose in the appalling condition.

When we consider our being, we realize that everybody has good side and bad side within us. We see the monster with desire for the lady. Actually, deep inside of him, he is a family man. It is because he loses the wisdom that makes his inner soul appearing. Somsak contributes himself for becoming Yaksa.

If we study the myth of heaven, we will learn that Yaksa or demons are actually the saints in the heaven. They are tricked to drink spirit and lose their wisdom, then the angels dispel them to land under the world and cannot go back to the heaven.

This is the reason why the demons always fight against the angels. Yaksa believes others too easily that why they are misled by the angels.

Yaksa with the body of Somsak is the demon that is misled by the ladies.

In 2007, Somsak disguises himself into the Yaksa once again. However, this time, he changes the story of lust to greediness.

"Political Monster" is the artwork created in the failure of Thaksinocracy and the incident of Tsunami. Many people faced the disaster from Tsunami. They tried everything to survive. After the revolution, there were so many politicians feeling hopeless. When the election is about to take place again, the same old vicious cycle is back again. Even ordinary people cannot stand this. The artist with the sensitivity towards the issue cannot be patient.

The same monster presents itself again to criticize the bad politicians. Even though we might think that the artworks are so simple, nothing else besides criticism, this shows that the artist cannot keep his mouth shut anymore.

"Political Monster" is very appropriate for "Political Man."

Usually, the pigeon's wing gives us a sense of freedom. However, "The Honorary Monster and the Fragile Democracy" presents that the fragile democracy can be destroyed by the cruel man.

"Gun and Roses" is depressingly funny because the soldiers use the gun to plunder the freedom from the monster. Everybody has a high regard for the first periods of the revolution.

"Monster No. 500" presents the handsome monster with a company of dinosaurs.

"Oh!...Suwannabhumi" is the portrait of the monster standing over the airport and acting like he is about to swallow the extravaganza airport. Beside the roof, there is the vulture waiting for the right time to gobble it.

The artist also criticizes the present contemporary government. The honorary leader of this government is sitting on the turtle on the super high way. This artwork is called "The Honorary Monster Riding on Turtle on Super High Way." It is quite funny because, actually, the man working for the country should be driving a Mercedes but he is riding on the turtle.

Somsak Raksuwan's "Political Monster" composes of 15 huge paintings that are elaborately created by the technique of oil painting which he is skilled at. People say that he can pain the real flesh, real skin and real Yaksa by the use of the same color. Every piece of artworks is his contribution to make himself become Thai politician without feeling ashamed.

There are more paintings that I should say something. The paintings of the Monster eating the Victory Monument, the Political Monster interviewing, the Political Monster enjoying himself with the lady that is called the Prototype by the artist and the Monster with the money (120 Baht) hanging from his mouth.

The painting of "The End" tells us the story about the end of the well-know political party. It looks like when Tosakan is defeated by the arrow of Rama.

"Monster Disguised into Saint" presents the face of Somsak in the form of Yaksa with the happy face. The viewer must consider if this saint is about to disguise into the Political Monster in the election or this Monster is disguising into the saint.

The "Political Monster" art exhibition is appropriate for this moment of election. Somsak Raksuwan might not intend to criticize every politician because we still believe that there must be a good side within every soul. The fact that the artist disguises himself into the (bad) politician should help the politician learn the people's thoughts through the eyes of the artist. If they realize this truth, one day, Thailand might be free from the political pollution. The Political Monster might also help the viewers realize which kind of politician that they should elect for the country.

If the Political Man or the Political Monster hates the artist, Somsak Raksuwan, they have two choices to do:

One: dealing with the artist in a Political Monster's way

Two: changing their behaviors from being the Political Monster to Political Man

As for me, please leave me alone. I'm afraid of...

Rama IX Art Museum Foundation

“นัก” การเมือง ไม่เอา จะเอา “ยักษ์” การเมือง
โดย สมศักดิ์ รักษ์สุวรรณ

ปริทรรศ หุตางกูร

สมศักดิ์ รักษ์สุวรรณ ศิลปินหนุ่มใหญ่ผู้มีบทบาทนำในวงการศิลปะในยุคอาร์ตัส แคมป์ เฟื่องฟู เป็นเขาที่วิ่งเต้นผันเงินราวระบบประชานิยมลงใต้ โดยนำศิลปินต่างค่ายต่างสมัยที่เคยแยกรุนแรงมาก่อนครั้งละหลายๆ ชีวิตมาละลายพฤติกรรมละลายขั้ว มาอยู่ในแคมป์ร่วมกินร่วมดื่ม ร่วมเขียนรูป เช่น แคมป์ศิลปกรรมสู่ธรรมชาติ ตรัง กระบี่ พังงา ภูเก็ต แคมป์แต่งแต้มไข่มุกอันดามัน วาดฝันเมืองภูเก็ต อย่างไรก็ตาม กระแสอาร์ตัสแคมป์มักจะถูกมองว่าเป็นเพียงความเคลื่อนไหวมากกว่าจะบุกเบิกแนวคิดหรือวิธีการใหม่ๆ แต่สำหรับต่างจังหวัดนับว่ามีคุณูปการสูงยิ่งในการปักธงชัยให้ผู้ปกครอง นักธุรกิจ ผู้มีทรัพยากรเงินจัดสรรประโยชน์ในมือได้รู้จักวัฒนธรรมสร้างงาน เปิดงาน ดูงาน ซื้องาน และหอศิลป์ ที่เราเรียกรวมๆ ว่า วัฒนธรรมศิลปะร่วมสมัยลงสู่ประชาชนทั่วไป

นอกจากนั้นสมศักดิ์ รักษ์สุวรรณ ยังมีเวลามาสร้างสรรค์งานให้ชมอีกหลายชุด แยกเป็นประเภททิวทัศน์ในแบบอิมเพรสชั่นนิสต์ที่เขาเคยชื่นชอบมาก่อน และครั้งใหญ่จัดแสดงเดี่ยวที่ตาดูแกลเลอรี่ในปี 1999 ตามมาด้วยงานในลักษณะคอนเซ็ปต์ 3 ชุด คือ นู้ด ในปี 2003, อย่าเห็นยักษ์เป็นดอกบัว 2004 (แสดงเดี่ยว) ซึ่งกลายเป็นข่าวฮือฮาในเรื่องหมิ่นหรือไม่หมิ่นกับฝ่ายโขนมาแล้ว, นางฟ้ากับยักษ์วิกลจริต 2005 (แสดงเดี่ยว) ซึ่งช่วงหลังเขาหันมามุงานคอนเซ็ปต์เพราะคิดว่าตรงกับบุคลิกจิตใจที่ชอบวิพากษ์ วิจารณ์ รักความยุติธรรม รวมถึงความถนัดในเทคนิคสีน้ำมันเป็นสื่อแสดงออก

นอกจากนี้ ด้วยอัธยาศัยน้ำใจเอื้อเฟื้อแบบนักเลงปักษ์ใต้ คือช่วยเหลือเดินหน้าไว้ก่อน รวมทั้งความเป็นคนโผงผางไม่อ้อมค้อม ทำให้เขาเป็นที่รักของเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ในแวดวงรวมทั้งที่ขังสำหรับบางคนอันเป็นเรื่องปกติ และในระยะเวลาอันใกล้นี้ ด้วยความเชี่ยวกรำคุณสมศักดิ์กำลังจะกลับมาในงานแสดง เดี่ยวชุดล่าสุด คือ ยักษ์การเมือง ท่ามกลางการเลือกตั้งที่จะมีในเดือนธันวาคม และเราจะมาคุยซักกับเขาในงานแสดงเดี่ยวชุดล่าสุด “ยักษ์การเมือง”

งานชุดนี้มีคุณเป็นตัวละครดำเนินไปตามฉากสัญลักษณ์ระบอบประชาธิปไตยแบบไทยๆ พร้อมทั้งวิพากษ์วิจารณ์ถึงความย่ำแย่ของมันไม่ทราบว่ามีอะไรเป็นตัวอย่างประเด็นและคุณกำลังเล่นบทอะไรในภาพ

จริงๆ แล้วผมได้ทำงานศิลปะที่มีบทบาทของยักษ์เป็นตัวละครมา 3 ชุดแล้ว อย่าเห็นยักษ์เป็นดอกบัว, นางฟ้ากับยักษ์วิกลจริต ชุดปัจจุบันขณะนี้คือ ยักษ์การเมือง และที่เอายักษ์มาเปรียบเทียบกับนักการเมืองนั้นเพราะภาพรวมของสังคมไทยแล้ว ไม่ว่าจะเป็นสื่อสารมวลชน นักวิชาการ และประชาชน ต่างลงความเห็นรวมๆ ว่า นักการเมืองมีภาพพจน์ไม่ค่อยดีเลย เข้ามาเล่นการเมืองไม่ค่อยมีอุดมการณ์ เข้ามาเพื่อหวังผลประโยชน์และถอนทุนคืน หรือหลายๆ คนมักจะเรียกว่าธุรกิจการเมือง พูดง่ายๆ คือ มาหากินทางการเมือง หวังมาโกงมากินกอบโกยผลประโยชน์ต่างๆ โดยการคิดสรรค์สร้างอภิมหาโปรเจ็คท์ ที่มีเงินลงทุนหลายหมื่นแสนล้านบาท ข้อมูลข่าวสารต่างๆ ที่มาจากสื่อสารมวลชนไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ วารสาร ฯลฯ เรามักจะได้ยินได้ฟังข่าวคราวที่เป็นลบ สิ่งไม่ดีของนักการเมืองเกือบทั้งนั้น ส่วนที่ดีๆ ก็มีเพียง ...องค์กรอิสระ ไม่ว่าจะเป็น ป.ป.ช. หรือศาลรัฐธรรมนูญ ก็ดี คดีฉ้อโกง ฉ้อฉลของนักการเมืองมากมายเหลือเกิน ทำคดีแทบไม่ทัน ลองสังเกตดูกันให้ดี ที่นักการเมืองเขาพูดกันเขายกเอาผลประโยชน์ของประเทศชาติและประชาชนมาอ้างกันทั้งนั้น มีนโยบายสุดอลังการ โดยจะสร้างโน่นสร้างนี่ ให้สิ่งนั้นสิ่งนี้ จริงๆ แล้วมันก็คือการให้สินบนแถบทั้งนั้น เพื่อหวังจะได้เข้ามาเป็น ส.ส. ผู้ทรงเกียรติ ถามจริงๆ เหอะ เข้ามาแล้วทำอะไรบ้าง มัวแต่ทะเลาะกัน ได้แต่ฟุ้ง บ้าน้ำลาย เอาความดีใส่ตัว ความชั่วให้คนอื่น ขอบอ้างเสียงข้างมาก ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศเลือกมา ท่องคาถาเพียงอย่างเดียว คือ มาจากระบอบประชาธิปไตย ฟังดูดีสวยงามเท่ห์บนเวทีโลกแล้วยังไง ประชาธิปไตยบ้านเรามันเปราะบางเหลือเกิน เพราะคนปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญ ไม่มีคุณธรรม จริยธรรม และธรรมมาภิบาล สิ่งเหล่านี้ต่างหากล่ะที่นักการเมืองจะต้องมีกันทุกคน

การที่ผมได้นำตัวเองมาเป็นตัวละครในภาพนั้นก็เพราะสะดวกในการแสดงออกทางอารมณ์และท่าทาง เมื่อก่อนได้ลองใช้คนอื่นดู ตามความรู้สึกแล้วไม่ตรงกับที่ต้องการ ก็ลองเอาตัวเองมาส่องกระจกดู ทำหน้าตาและท่าทางก็ตรงกับสเป็กที่วางเอาไว้ สุดท้ายก็ต้องเอาตัวเองมาเป็นแบบ จริงๆ แล้วตัวละครที่เป็นยักษ์อย่าคิดว่าเป็นผมเลย เพราะตัวผมเองนั้น ทำแค่ท่าทางและแสดงอารมณ์ให้เข้าบทบาทของตัวละครในภาพ หลังจากนั้นศิลปินเองก็มีจินตนาการ โดยใส่ลวดลายสีสันต่างๆ พร้อมเขี้ยวที่แหลมโง้งยาวของยักษ์ลงไป ที่สำคัญได้จัดองค์ประกอบที่เหมาะสมกับข้อมูลที่ได้มาพร้อมกับเทคนิคเฉพาะตัวมาเรียบร้อย ผสมผสานตามจินตนาการและทัศนคติของศิลปินเอง

คุณคิดว่าวงการนี้มีแต่ยักษ์การเมือง แล้วเทวดาการเมืองล่ะ

วงการทุกวงการมีทั้งคนดีและคนไม่ดี มีทั้งคนที่น่ายกย่องและไม่น่ายกย่อง และในวงการนักการเมืองที่ผมได้ตั้งฉายาว่ายักษ์การเมืองนั้น ความหมาย และความรู้สึกต่างๆ สังคม ประชาชน ต่างหากที่มีการตั้งฉายา เช่น พวกเทพ พวกมาร หรือพรรคเทพ พรรคมาร สิ่งเหล่านี้ที่สังคมรู้สึก ประชาชนรู้สึกก็มาจากการกระทำและผลงานของนักการเมืองเองทั้งนั้น หาเสียงอย่าง ทำอีกอย่าง กอบโกยแต่ผลประโยชน์ของตนเองและพวกพ้อง แล้วประชาชนจะได้อะไรบ้าง เศรษฐกิจ ความปลอดภัยทั้งชีวิตและทรัพย์สิน ปากท้องแขวนอยู่บนเส้นด้าย ตัวใครตัวมัน ถามว่านักการเมืองดีๆ มีไหม? คาดว่ามี มีซักกี่คน แล้วกล้าคิดกล้าทำหรือเปล่า กลัวไปเสียทุกอย่าง ขักข้า อืดอาด ยืดยาด สุดท้ายก็บัวแล้งน้ำ สาธุ !

งานชุดนี้เห็นความมุ่งมั่นของคุณมากทีเดียว ที่จะนำเสนอศิลปะกับการเมือง และนอกจากแสดงความเห็นเรื่องการล้มลุกคลุกคลาน คุณต้องการจะบอกอะไรเป็นพิเศษไหม

ผมก็บอกไปแล้วว่า ทุกอย่างขึ้นอยู่กับพฤติกรรมของนักการเมืองเองว่าคุณมีผลงานมานำเสนอ อะไรบ้าง ทำอะไรบ้าง ผลงานและพฤติกรรมเหล่านี้ที่เรารู้ก็มาจากสื่อสารมวลชนเกือบทั้งนั้น เช่น การโกงสนามบินสุวรรณภูมิ ลำไยตากแห้ง กล้ายางพารา ข้าว ปุ๋ย ยา ผักสวนครัวรั้วกินได้ ฯลฯ โกงกันไปเท่าไหร่ แล้วยังมีผลประโยชน์ทับซ้อน ธุรกิจเครือญาติและพวกพ้อง โอ้ย ...มากมายเหลือเกิน ผลงานชุดนี้ผมมีความตั้งใจมากได้ทำงานต่อเนื่องมา 2 ชุดแล้ว คิดว่าน่าจะลงตัวมากที่สุด เพราะตัวผมเองชอบการเมืองมากๆ สนใจมาตั้งแต่เด็ก ไปฟังผู้สมัคร ส.ส. หาเสียงที่สนามบิน โรงเรียน หน้าอำเภอ ปัจจุบันได้ติดตามข้อมูลข่าวสารบ้านเมืองมาโดยตลอด รู้สึกว่าการเมืองเป็นเรื่องของชีวิตประจำวัน เป็นเรื่องใกล้ตัว และต้องรู้ทันกับสถานการณ์ ได้เก็บข้อมูลทั้งเนื้อหาและประสบการณ์มานำเสนอเป็นงานศิลปะ รู้สึกพอใจ ผ่อนคลาย มีความสุข ผลงานศิลปกรรมชุดนี้เกิดจากเหตุการณ์ต่างๆ มาวิเคราะห์ และได้ผูกเป็นเรื่องเป็นราว เข้ากับภาษาทางศิลปะ

ทำไมถึงเลือกมาทำศิลปะแนวเสียดสี

ที่นำผลงานศิลปะในชุดนี้ ไม่คิดว่าจะเสียดสีใคร แต่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงๆ กับบ้านนี้เมืองนี้ ผมคิดว่านักการเมืองที่คนเขาเปรียบเปรยว่าเป็นยักษ์เป็นมาร ก็มาจากผลงานการกระทำของ ฯพณฯ เหล่านั้น ทั้งสิ้น เช่น โกงเลือกตั้ง ซื้อเสียง ให้สินบน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่างๆ ผมได้ใช้สัญลักษณ์เป็นตัวละคร เช่น ยักษ์ คือ นักการเมือง, อีแร้งคือ การโกงกิน ขโมยกิน รุมทึ้ง, เต่าคือ ความขักข้า อืดอาด ยืดยาด, อีกาคือ ลางสังหรณ์ลางร้าย, ทำเนียบรัฐบาลแสดงถึงตำแหน่ง อำนาจ, ตัวเงินตัวทองคือการแย่งชิง พวกพ้อง ความโบราณ

Rama IX Art Museum Foundation

แล้วคุณคิดว่าสังคมไทยจะเอาอย่างไรดี สมัยทักษิโณมิกซ์ก็มีการขับไล่ จนทหารต้องออกมาปฏิวัติก็ดีใจกันทั้งเมือง แต่ถึงที่สุดก็ไล่ทหารอีก จนกำลังจะได้ยักษ์การเมืองพันธุ์เก่ากลับมา

สังคมไทยเป็นสังคมที่มีความรู้สึกไว ยิ่งสังคมเมืองหลวงจะรักง่ายหน่ายเร็ว ขึ้นอยู่กับกระแส ยิ่งขาขึ้นจะได้รับการยกย่องยอมรับให้โอกาสไปเสียทุกอย่าง ทำอะไรดูดีไปหมด ยิ่งขาลงด้วยแล้วไม่ต้องพูดถึง พูดอะไรไม่มีใครฟัง ทำอะไรจะผิดไปหมด ทั้งนี้และทั้งนั้นอย่าไปโทษใครเขาเลยนะโยมนะ ขึ้นอยู่กับการกระทำของท่านๆ เอง ทำดีมีผลงาน ประชาชนกินดีอยู่ดีมีความสุข ประชาชาติเจริญรุ่งเรือง เชื่อเถอะไม่มีใครเขาฆ่าคุณ ไม่มีทหารปฏิวัติคุณได้ ประชาชนจะปกป้องและคุ้มครองท่านเอง ถามจริงๆ เหอะ นักการเมืองพันธุ์แบบนี้จะมีอีกกี่คนกันเชียว พันธุ์เดิมๆ ทั้งนั้น เลือกตั้งกี่ครั้งกี่หนก็จะได้ยักษ์การเมืองเดิมๆ กลับมา จริงไหม

ในฐานะที่เคยมีบทบาทเคลื่อนไหวในวงการศิลปะมาแล้วหลายๆ เรื่อง โดยเฉพาะเรื่องอาร์ติสแคมป์ อยากทราบว่า ปัจจุบันคุณมองวงการศิลปะอย่างไรบ้างครับ

การทำอาร์ติสแคมป์ จริงๆ แล้วก็ไม่ได้ทำให้การทำงานศิลปะดีหรือไม่ดีขึ้น แต่มันเป็นกิจกรรมที่ทำให้ศิลปินได้ทำงานส่วนรวม ร่วมกันเป็นกลุ่ม ได้รู้จักนิสัยกันมากขึ้น เข้าใจกัน เห็นอกเห็นใจกัน ร่วมคิด ร่วมคุย แลกเปลี่ยนทัศนคติความคิดซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดการรวบรวมกลุ่มเล็กๆ ให้เป็นกลุ่มใหญ่มากยิ่งขึ้น ยิ่งในวงการศิลปกรรมบ้านเรานั้นไม่มีใครช่วยเราได้ ไม่ว่าจะเป็นหน่วยราชการหรือเอกชน ต่างคนต่างทำเป็นการเคลื่อนไหวที่โดดเดี่ยวเดียวดายเหมือนเดิม มีแต่เพื่อนฝูงพี่น้องและผู้สนใจศิลปเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่มาให้กำลังใจ วงการศิลปะที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ผมคิดว่ายังเหมือนเดิม มีการเปลี่ยนแปลงบ้างก็เป็นแค่รูปแบบและความคิดที่ฉกแนวออกไปบ้างตามเหตุการณ์ของบ้านเมืองและความนิยมของวงการศิลปะเอง ฉะนั้นอย่าไปคาดหวังอะไรกับสิ่งแปลกใหม่และการเปลี่ยนแปลง ขอให้ศิลปินผู้ทำงานศิลปะคิดและทำอย่างต่อเนื่องอย่าหมดกำลังใจเสียก่อน แน่นอนว่าจะต้องมีการวิวัฒนาการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่พัฒนาทั้งตนเองและวงการมากขึ้น

คิดอย่างไรกับพรรคศิลปินที่เพิ่งได้รับการจดทะเบียนเป็นที่เรียบร้อยแล้วครับ

การตั้งพรรคศิลปินนั้น ผมคิดว่าอยากทำอะไรก็ทำกันไป เป็นสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของปวงชนชาวไทย การตั้งพรรคการเมืองนั้นไม่ยาก แต่ตั้งมาแล้วต่างหากว่าจะทำอะไร มีกิจกรรมอะไร เพื่ออะไร จะสมัคร ส.ส. หรือเปล่า ทุกสิ่งทุกอย่างต้องพิสูจน์กันด้วยผลงาน และคิดว่าทำจริงๆ อย่าเล่นเอามันอย่างเดียว ผมจะคอยดูและให้กำลังใจจริงๆ นะพี่วสันต์

นั่นคือทัศนคติของเขาที่มีต่อสังคมการเมือง จนก่อเกิดงานแสดงเดี่ยวชุดนี้ ที่ประกอบด้วยงานขึ้นโตๆ หลายๆ ชิ้นงาน ซึ่งขอเชิญชวนทุกท่านไปชมได้ระหว่างวันที่ 17 ธ.ค. 50 - 3 ม.ค. 51 ที่หอศิลป์จามจุรี ปัจจุบันคุณสมศักดิ์ยังทำงานเป็นอาจารย์พิเศษที่วิทยาลัยช่างหลวงในพระบรมมหาราชวัง, เป็นอาจารย์พิเศษที่มาแตร์เดอีวิทยาลัย และบางช่วงยังไปเป็นอาจารย์ประจำที่มหาวิทยาลัยรังสิต และเรา, คุณ, ท่านคงมีโอกาสได้พบคุยกับเขาอย่างแน่นอนถ้าคิดหรือปรารถนา เพราะวันเวลาได้พิสูจน์แล้วว่าเขาไม่หนีวงการนาฝืนน้อยร่วมสมัยนี้ไปไหน คงคลุกและเคล้า หัวเราะ เสียดสี และโผผางต่อไป โชคดีและขายงานได้เยอะๆ นะครับ

No More Political "Man" but the Political "Monster"
by Somsak Raksuwan

Paritas Hutangkun

Somsak Raksuwan is the artist who has been taking leading role in art society since the renaissance of Artist Camp. He brought many artists from different groups to be in the Artist Camp, Fine Art to Nature Camp at Trang, Krabi, Pang-nga, Phuket and Painting the Andaman's Pearl, Dreams of Phuket Camp, for example, in order to break the ice between them, let them have fun and create artworks together. The Artist Camp was perceived as another movement, not a pioneer of new ideas or approaches. However, it was beneficial to the parents, businessmen and the wealthy people since it helped them learn the culture of contemporary art for people including art exhibition, art gallery and related event.

In addition, Somsak Raksuwan spared times for creating many series of artwork. The impressionist artworks, his previous preference, were exhibited at Tadu Gallery in 1999. The 3 series of conceptual artworks called Nude were displayed in 2003, then the controversial artworks namely Don't Mistake Yaksa for Lotus (solo exhibition) in 2004 and "Angel and Monster (solo exhibition) in 2005. Lately, he has been working on the conceptual art since it suites his personality of criticizing, making comments and being fair, as well as his preference in using oil painting as the means for expression.

Moreover, the fact that he is generous but straightforward makes some artists like him while others dislike him which is considered ordinary. With his long experiences, Somsak is going to have another solo exhibition which is "Political Monster" in December, during the period of election. Now, we will talk about his latest exhibition, "Political Monster," with him.

In this set of artwork, you present yourself as one character playing along the background of the symbols of Thai democracy with the comment on its devastation. What ignites your ideas? Which role are you taking in the painting?

Actually, I already created 3 series of artwork using the monster as the main character including Don't Mistake Yaksa for Lotus, Angel and Monster, and this one, Political Monster. The reason that I compare the monster with the politician is because, Thai society, in terms of mass media, scholars and people, perceives only the bad image of these politicians. They become politician without ideology. They work for thier own interests by initiating mega-project requiring a lot of money. We always hear the negative side of those politicians. The only good thing is to know that we have the non-government organizations such as the Constitutional Court or NCCC to handle the fraud committed by the politicians. The mega-projects for the nation and people's interests are actually the bribery. When they are voted to be Members of Paliament, they fight against each other and hold onto thier believe that the are

Rama IX Art Museum Foundation

elected by the democratic approach. What's next? Our democracy is fragile because such people lack of morality and good governance.

I present myself as one character in the painting because it is convenient for expressing my action and feeling. I tried painting other but it did not match my need so I looked into the mirror, tried acting and making faces and it was what I wanted. Therefore, I have to use myself as a model for painting. However, please don't mistake me for the monster because I myself only act and express my feeling to be in line with the character in the painting and add my imagination to it by using lines and colors. Importantly, I also arrange the composition to make it appropriate for my unique technique with the mixture of my imagination and attitude.

From your perspective, there's only political monster. What about the political saint?

Every society composes of good and bad people. In political society, the way I call it "political monster" is influenced by the society and the people's feeling. They call it "the saint", "the monster", "the saint's party" or "the monster's party" because of the consequence of the action and accomplishment of the politicians. They do not walk the talk. They only think of thier own and their group's interests. What will the people get in terms of economy, safety for life and asset? If you ask me whether there's any good politician, I would think there is but I'm not sure how many they are and if they would not be afraid to think or to take action. The slow decision leaves nothing to anyone.

I can sense your determination to present art and politic. Besides, presenting the stuggle of Thai democracy, is there any special message to the viewer?

As I said before, everything is based on the past experience and previous accomplishment of the politicians which are mostly presented by the media such as the case of Suwannabhumi, dried logan, rubber tree, rice, fertilizer, drug, vegetable planting project, etc. How much do they get? What about the latent interests and business for family and group? There are so many incidents. I have worked on 2 sets of serial paintings. I am very determined and think that this one should be a perfect work. I have been interested in the political issue since I was young. I listened to the M.P.'s campaign at the school's field. Nowadays, I always follow up on the politic because I feel that it is a daily life issue that we must keep updating ourself. This way allows me to gather the information, content and experience which are presented into artwork. This set of artwork comes from the happenings that I analyze and make it become story in an artistic way.

What makes you decide to create this sarcastic art?

I do not mean to satirize anybody through this set of artwork. It is just the actual incidents that happen in our country. I think that the reason that people call the politicians "monster" is because of their action such as vote buying and bribery. I present these incidents through characters including giant as politicians, vulture as fraud, turtle as slowness, crow as ominousness, Parliament House as position and power, and monitor as competition and ancientry.

In your opinion, what should Thai people do? There was a protestation in the Taksinomic period, then the revolution took place and now we don't want the soilder to rule the country. We are about to get another same old political monster back again.

Thai society is very sensitive. The urban society is easily falling in love and getting bored. It depends on the trend. When someone is popular, the opportunity is given. When the popular moment is over, that person becomes nobody. It also depends on the person's behavior. No one will blame you and the public will protect you if you help people and improve the country. Regardless of the times we have election, we still have the same old politician back again.

Since you take an important role in many art activities, especially the Artist Camp, can you elaborate on your attitude towars art in Thailand?

The Artist Camp does not help the artist be able to create better art but it is the activity that is considered as a chance for them to work as a group, to learn each other, and to exchange thier thoughts. This small group of artists can expand into a larger group. There is no organization in our country that can really help improve the art since the artist tends to work individually. There is only a small group of family or friends who really support the artist. I think that our art has always been the same. There're only some new styles and concepts occurred according to the happening in the society and popularity among art society. Therefore, we cannot expect anything from novelty and change. I would like the artists to think and create their work continuously without losing hope. I am sure that there will be improvement for both the artists and the art society.

What do you think about the artist party that has already been registered?

I think that everybody has rights and freedom to do according their wishes. Having an artist party is not difficult. The action and activity is important. Everything must be proved by accomplishment. I think they should take serious action, not just for fun. I would follow up and give you support, Wasan

This is his attitude towards politic that becomes his inspiration for this set of artwork. I would like to invite you to the exhibition which will be on view on December 17, 2007 - January 3, 2008 at Jamjuree Art Gallery. Somsak is currently working as a special lecturer at Chang Luang College in the Grand Palace and Mater Dei School. Sometimes he also teaches at Rangsit University. We, you and everybody will have a chance to talk with him one day, if you wish to. Time proves that he would not leave this path of contemporary art for sure. I wish him good luck.

Every society composes of good and bad people. It is the same as poltician. We recognize and praise those who work, sacrifice and contribute themselves to the country and for the benefits of the people.

As for those who defraud the country and think only of their own and their group's interests, we accuse you as...

Rama IX Art Museum Foundation